

El marcianet lleig

- A taula! És hora de sopar!.
- No tinc gana -respon la Marina, fent-se el ronso.
- Seu aquí ara mateix, que, mentre cuino, t'explicaré un conte.

Fa molt i molt de temps, en una galàxia molt llunyana, hi havia tres ous de marcians que estaven a punt de trencar-se. Una mica més de paciència i, al cap d'uns quants dies, naixerien tres marcianets.

Un d'aquests marcianets era "El marcianet lleig".

El dia esperat va arribar i els tres ous de marcians es van trencar.

Del primer en va sortir un marcianet preciós. Era petit com una flor petita, i d'un color groc suau i elegant.

Del segon ou en va sortir una marcianeta que també era una preciositat. Era tan petita i groguenca com el seu germà.

Del darrer ou, en canvi, en va sortir un marcianet molt diferent dels altres dos. Malgrat que el marcianet s'hi esforçava, tot ho aprenia molt a poc a poc.

Per això els seus germans van començar a dir-li que era un marcianet lleig, i que no volien jugar amb ell. I és clar, el pobre marcianet lleig es va acabar convertint, també, en un marcianet sol, i trist. I cada dia es preguntava: "On puc anar que algú m'estimi?".

En aquella època, al seu planeta hi vivia un monstre terrible i molt temut per tots els marcians. A més de ser molt malcarat, era molt lleig.

- Aniré a veure el monstre. Com que ell és tan horrible, segur que no li farà res de jugar amb mi, que també sóc lleig.

I dit i fet. El marcianet va anar a veure el monstre horrorós.

Però la sorpresa la va tenir quan el monstre es va espantar en veure un marcianet tan lleig i li va dir:

- Fuig d'aquí, marcianet lleig! Que ets tan lleig que no puc ni mirar-te! Amb aquest color tan vulgar, i tan gros... Fas pena!.

I una vegada més, el pobre marcianet lleig es va quedar sol.

Va anar passant el temps, i el marcianet lleig continuava sol i trist. Es preguntava ell mateix:

- Arribarà un dia que tothom deixarà de dir-me marcianet lleig? El que més desitjo al món és que algú m'estimi.

A vegades, quan volem molt una cosa, no passa. Però a vegades sí. I vet aquí que això és el que li va passar al marcianet lleig.

Un dia el marcianet lleig es va adonar que a l'esquena, i tot al voltant del seu cos, li havia crescut

una capa preciosa. Era una capa de color blanc, brillant. Molt grossa. I, a més a més, era una capa màgica, perquè servia per volar.

Que content que es va posar, quan la va veure tota estesa!

-Sóc un marcianet volador! Sóc un marcianet volador! Ja mai més ningú no em dirà que sóc lleig.

Fent servir la seva capa màgica, el marcianet va anar a buscar els seus germans.

-Voleu que us porti a fer una volta per la galàxia d'aquí al costat? Ens ho passarem molt bé! -els va dir.

Com en va quedar, de bocabadats, els germans del marcianet, quan el van veure amb la seva capa... El primer que van fer va ser demanar-li perdó per haver-se rigut d'ell.

-Mai més ens riurem de tu -li van prometre.

-Ja ho sé -els va dir el marcianet-. Però el que tampoc no heu de fer, sisplau, és burlar-vos mai de ningú que sigui diferent, o que vagi més a poc a poc a aprendre les coses.

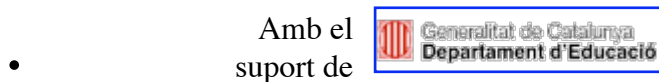
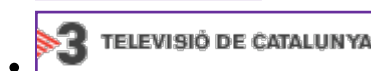
Amb la capa màgica del marcianet, ell i els seus germans van fer una volta fantàstica per la galàxia del costat. També els va acompanyar el monstre, que, cansat de ser un monstre malcarat i solitari, s'havia fet amic del marcianet volador i dels seus dos germans.

El sopar de la Marina ja és al plat.

-Se m'ha trencat una mica la capa del marcianet volador.

-No hi fa res -respon la Marina-. Tinc tanta gana, que avui m'acabaré el sopar... volant!

Guió: Eulàlia Carrillo

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 5480](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)